

Verdrietig, MAAR NIET ZONDER HOOP!

HET MOET ONS MET
PAULUS EEN VOORTDURENDE
SMART ZIJN DAT HET OVERGROTE
DEEL VAN HET JOODSE VOLK
JEZUS DE NAZARENER NOG
STEEDS NIET ALS MESSIAS EN
ZALIGMAKER ERKENT EN BELIJDT

ROMEINEN 9:1-5, ROMEINEN 10:1,
ROMEINEN 11:14, 28

STELLING

I3

Ds. F. v. Binsbergen, Rotterdam

Wie geen verdriet heeft van de vele zielen die Christus verwerpen, mag zich geen christen noemen. Immers, wat doet ieder schepsel dat zijn of haar Verlosser niet erkent de Drie-enige God tekort. Wie leeft van de verdienste van Christus, lijdt onder die miskening. En wie kan onbewogen blijven wanneer de consequenties van deze miskening onherroepelijk zullen leiden tot verdoemenis?

Dit verdriet is er bij ieder christen voor elk schepsel dat Christus verwerpt. Echter, wanneer het Joodse mensen betreft, doet het nog weer ánders pijn. Je proeft dat wanneer je de bewogen woorden van Paulus leest in Romeinen 9:1-5. Het is voor Hem zelfs een zaak

van het geweten en de Geest! Hij zou nog eerder zelf van Christus verbannen willen worden, dan dat zij zouden volharden in hun verwerping van Christus. Paulus laat met regelmaat weten dat elke verloren ziel hem zwaar weegt en zodoende predikt hij alsof God

door hem bidt, maar waar het Israël betreft, weegt het hem extra zwaar. Als argumenten geeft hij in Rom. 9 dan: *Welke Israëlieten zijn, welker is de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst van God, en de beloftenissen; Welker zijn de vaders, en uit welke Christus is, zoveel het vlees aangaat.*

Deze diepgaande compassie heeft oude papieren en voert terug op het tussentreden van Mozes, die liever zelf uit Gods boek zou worden geschrapt dan dat God Zijn volk zou verwerpen. En wat te denken van Christus zelf? Wie zou de grote ontferming van Hem met Jeruzalem zonder nuance gelijk willen stellen met welke andere heidense stad dan ook? Ik denk aan Zijn eigen woorden in het evangelie naar de beschrijving van Lukas 13:34: *Jeruzalem, Jeruzalem!, gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens onder de vleugelen vergadert; en gijlieden hebt niet gewild?*

Wie zou daarbij niet wenen? En dan wenen in het bijzonder voor het volk van de beloften en de beminden om der vaderen wil? Een ieder die Christus van harte belijdt, zal iets van dit verdriet meedragen en herkennen.

Bij de apostel Johannes zit deze smart tussen de regels van zijn proloog op het vleesgeworden Woord geweven. De Messias kwam tot het Zijne in de wereld (weer dat onderscheid), en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen! Degenen voor Wie Hij allereerst kwam, verwierpen en verwerpen Hem. Hem, hun Verlosser. Wie zou daarbij niet wenen? En dan wenen in het bijzonder voor het volk van de beloften en de beminden om der vaderen wil? Een ieder die Christus van harte belijdt, zal iets van dit verdriet meedragen en herkennen. Maar laat die last niet 'enkel dragen' zijn. Laat het ons gedrag bepalen! Wie de bewogenheid van God en Zijn Messias kent, mag deze bewogenheid met ernst en liefde ter

sprake brengen in het christelijk getuigenis aan de Joodse medemens. Dat vraagt wijsheid, tact en geduld. Immers in dit getuigenis aan Israël liggen vele obstakels die christenen in het verleden en heden hebben opgeworpen door een onchristelijke en antisemitische insteek, waarbij het evangelie misvormd is tot platte propaganda. Maar nooit mag de noodzaak van het verlossingswerk ontbreken in ons getuigenis aan de Zijnen! Dat zou ook een wrede vorm van antisemitisme zijn. Hen hun Verlosser niet prediken als de Weg de Waarheid en het Leven!

Wie dit getuigenis doorgeeft en stuit op afkeer en onbegrip, mag zich vastklampen aan Gods onuitsprekelijke genade en onberouwelijke beloften. Houd moed! Houd aan! God is Zijn volk niet vergeten (Rom 11:1). De goede Herder Zelf zei bovendien: *Ik heb nog andere schapen die van deze stal niet zijn, deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde, en één Herder* (Joh. 10:16). Vaak worden deze woorden op Pinksteren en de heidenvolken betrokken. Echter, de Joodse hoorders hebben daarin Ezechiël 34:11-13 gehoord: *Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken. Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, alzo zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal ze redden uit al de plaatsen, waarhenen zij verstrooid zijn, ten dage der wolke en der donkerheid. En Ik zal ze uitvoeren van de volken, en zal ze vergaderen uit de landen, en brengen ze in hun land; en Ik zal ze weiden op de bergen Israëls, bij de stromen en in alle bewoonbare plaatsen des lands.*

Die andere schapen zijn dan niet de heidenen, maar andere Joden! En de Herder moet hen toebrengen en zij zullen komen. Deze belofte staat nog open! Heb daarom goede moed bij de smart en zaai in de ontferming van God het getuigenis van Zijn genade onder de Joden, met een bevel van geloof en bekering. De goede Herder Zelf zorgt dat ze zullen komen en gehoorzamen. Dat schept vreugde door de tranen heen. De HEERE zal Zich over Zijn volk ontfermen. Wat een perspectief op de toekomst van de Zijnen die Hem verwerpen. Wie dit verrassende vergezicht op de bekering van Israël verder wil uitdiepen, raad ik aan om Ezechiël 37:21-25 te lezen en te wegen.